

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Poemata Ferdinandi Episcopi Monasteriensis Et Paderbornensis, S. R. I. Principis, Comitis Pymontani, Liberi Baronis De Furstenberg

Ferdinand <Paderborn, Bischof, II.>

Parisiis, 1684

Ad Jacobum Vallium ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-7748

Quid metuat Lethen oblivia nigra trahentem
 Fluctibus? ignavos torqueat ille metus.
 Hic rerum memores fastos, memorandus & illis,
 Edidit, & Batavam contudit invidiam.
 Bis senis docuit celeres cum mensibus annos
 Munitam certis legibus ire viam;
 Ætheriasque domos animo percurrit, & astra
 Divisit numeris temporibusque suis.
 Hunc adeo egressum nostræ contagia terræ
 Uranie famula duxit ad astra manu;
 Errantesque globos, mundique volubilis orbis
 Pandit, & in toto sidera fixa polo.
 Quæ super evectus, meriti nunc civis Olympi,
 Fertur in auctorem, non velut ante, suum.
 Nunc illo fruitur propior, totumque quod ipse est,
 Inque ipso quidquid condidit ipse, videt.
 Sive Palæstini regalia carmina vatis
 Concinit Argolicis reddita carminibus:
 Seu Divum medius, Patrum monumenta revolvit,
 Ingenio Divos detinet ille suo.
 Non igitur tibi vana ferunt solatia Musæ:
 Tu modo te Superum, Gallia, junge choris.

A D

JACOBUM VALLIUM

de morte Sidronii Hoffschii.

ET si me, Valli, patriis excedere terris,
 Et procul Angariæ collibus ire meæ,

F

42 FERDINANDI EPISCOPI MONASTER.

Et maris infuetas ausim dare vela per undas,
Ardentesque gravi sole secare vias,
Lydius Hesperidum Thybris regnator aquarum,
Et septem geminis Urbs tenet alta jugis,
Alpinæque nives, ac nubifer Apenninus,
Et pia Tyrrhenæ vota morantur aquæ;
Ut nequeam Tungros, & pulchrum visere Mosam,
Et præsens mœsto solvere iusta rogo,
Et terræ tumulo componere vatis amici,
Reliquias nostris irriguas lacrymis:
Non tamen extinctum miseris urgere querelis,
Iustaque, qua fas est, reddere cessat amor.
Nunc firmata subit studiis concordia nostris,
Et desideriiis invida fata meis.
Nunc mandata lego, quæ te mihi scribere iussit,
Et moriens lingua deficiente dabat.
Quin etiam violis, & lauri frondibus urnam
Halantem fictis ponimus exuviis.
His etiam flores, vitæ monumenta fugacis,
Addimus, albenti lilia mixta rosa.
At circum Latii, doctissima turba, Poëta
Aonia feriunt carmina mœsta lyra.
Quos præit ereptum lugens Elegeia vatem,
Secula cui nullum nostra tulere parem,
Postera vix sperent; quo vindice desiit esse,
Quod fuerat, Paphiæ lena comesque Deæ.
Illa igitur sqalet, quo nos, confecta dolore,
Et queritur nostris faucia vulneribus.

Ipse etiam fletu tumulum dignatur inanem

CHISIUS Aufoniæ gloria prima togæ.

Et gemitu manes ciet, & Permesside lympha

Spargit flebilibus marmora scripta notis:

HOC MERUIT JUSTI MONUMENTUM BELGA DOLORIS,

PROXIMUS INGENIO, CULTE TIBULLE, TUO.

Interea curis liber mortalibus errat

HOSCHIU, Elysium qua facit umbra nemus;

Qua Zephyri blandis immurmurat aura susurris,

Et viret intonsis laurea silva comis;

Qua saliunt vitrei per amœna rosaria fontes,

Et præbet faciles florida ripa toros.

Illic divinos inter confidere vates

Gestit, & Heroum proximus ire choris;

Et modo cantatos suspirat Numinis ignes,

Virginis & grato carmine laudat opem.

Et modo tot vitæ, quibus ut mare volvimur, æstus

Gaudet inoffensa se superasse via.

Et modo commendat faciles miserescere Divos,

Dum Petri lacrymis miscuit ipse suas.

Denique quæ vovit Leopoldo plurima, votis

Exorat melius prosequiturque suis.

Illinc, si nostri tangit te cura, nec omnis

Excidit oblito pectore suetus amor,

Aspice perpetuis lacrymarum turgida rivis

Lumina, & exequias, docte Poëta, tuas.

Aspice ut immensum tua gloria lata per orbem

Transvolet Eoas, Hesperiasque domos: